

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, iż umowa nie może obowiązywać w dalszym ciągu bez klauzuli uznanej za nieuczciwą, jeżeli pozostała część tej umowy byłaby nadmiernie uciążliwa dla przedsiębiorcy?
- 2) W przypadku, kiedy nie może obowiązywać umowa nadmiernie uciążliwa dla przedsiębiorcy, czy sąd krajowy jest uprawniony do zmiany tej umowy w celu ochrony konsumenta poprzez zastosowanie przepisu prawa o charakterze dyspozytywnym, bądź poprzez włączenie do umowy postanowienia w minimalnym stopniu akceptowalnego dla przedsiębiorcy?
- 3) Czy bezskuteczność klauzuli natychmiastowej wymagalności z powodu uznania jej za nieuczciwą pozwala na dalsze obowiązywanie pozostałej części tej umowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13?
- 4) Czy konsument może przed sądem, przed którym toczy się postępowanie zrzec się reżimu ochrony, jaką zapewnia mu dyrektywa 93/13?
- 5) Czy jest zgodny z zasadą skuteczności dyrektywy 93/13 i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾ krajowy kodeks postępowania cywilnego, który uzależnia materialne uprawnienia i korzyści konsumenta od tego, czy bierze on udział w szczególnym, przyspieszonym postępowaniu egzekucyjnym, a nie przyznaje takich praw i korzyści w innych postępowaniach?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Alicante, Sección octava (Hiszpania) w dniu 15 lutego 2016 r. – The Irish Dairy Board Co-operative Limited/Tindale & Stanton Ltd España, S.L.

(Sprawa C-93/16)

(2016/C 156/37)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Alicante, Sección octava

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: The Irish Dairy Board Co-operative Limited

Druga strona postępowania: Tindale & Stanton Ltd España, SL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art 9 ust. 1 lit. b) WZT⁽¹⁾ w zakresie, w jakim jest wymagane na jego podstawie istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, aby właściciel wspólnotowego znaku towarowego mógł zakazać osobie trzeciej, która nie posiada jego zgody, używania w obrocie handlowym oznaczenia w przewidzianych w tym artykule przypadkach, można interpretować w ten sposób, że pozwala na wykluczenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, w sytuacji gdy wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy zgodnie współistniał z uwagi na tolerowanie przez właściciela przez wiele lat w dwóch państwach członkowskich Unii z podobnymi krajowymi znakami towarowymi, skutkiem czego brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w tych państwach ekstrapoluje się na inne państwa członkowskie lub na całą Unię ze względu na jednolite traktowanie wynikające ze wspólnotowego znaku towarowego?
- 2) W sytuacji przewidzianej w poprzednim punkcie czy można uwzględnić warunki geograficzne, okoliczności demograficzne, gospodarcze lub inne państw, w których miało miejsce współistnienie, aby dokonać oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, skutkiem czego można ekstrapolować na państwo trzecie lub na całą Unię brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd we wspomnianych państwach?

- 3) W odniesieniu do sytuacji przewidzianej w art. 9 ust. 1 lit. c), czy wspomniany przepis należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do sytuacji, w której wcześniejszy znak towarowy współistniał ze spornym oznaczeniem przez określoną liczbę lat w dwóch państwach członkowskich Unii bez sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego, wspomniane tolerowanie przez właściciela używania późniejszego oznaczenia w tych dwóch państwach w szczególności można ekstrapolować na pozostałe terytorium Unii dla celów ustalenia, czy osoba trzecia opiera używanie późniejszego oznaczenia na uzasadnionym powodzie ze względu na jednolite traktowanie wynikające ze wspólnotowego znaku towarowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 17 lutego 2016 r. – José María Pérez Retamero/TNT Express Worldwide S.L., Transportes Saripod S.L. y Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

(Sprawa C-97/16)

(2016/C 156/38)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: José María Pérez Retamero

Strona pozwana: TNT Express Worldwide S.L., Transportes Saripod S.L. i Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy definicję „pracownika wykonującego czynności związane z przewozem” zawartą w art. 3 lit. d) dyrektywy 2002/15/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona krajowemu przepisowi prawnemu takiemu, jak art. 1.3. g) statutu pracowników, wedle którego za „pracowników wykonujących czynności związane z przewozem” nie mogą zostać uznane „osoby świadczące usługi przewozu w ramach posiadanych przez nich pozwoleń administracyjnych wykonywane [...] pojazdami [...] stanowiącymi ich własność lub pozostającymi w ich bezpośrednim władztwie [...]”?
- 2) Czy art. 3 lit. e) akapit drugi dyrektywy („do celów niniejszej dyrektywy kierowcy, którzy nie spełniają tych kryteriów, podlegają tym samym obowiązkom i korzystają z tych samych przywilejów, które niniejsza dyrektywa przewiduje dla pracowników wykonujących czynności związane z przewozem”) należy interpretować w ten sposób, że wówczas, gdy nie zostanie spełnione żadne lub tylko jedno z kryteriów ustanowionych dla uznania danej osoby za „kierowcę pracującego na własny rachunek”, to należy uznać, że jest ona „pracownikiem wykonującym czynności związane z przewozem”?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego, Dz.U. L 80, s. 35.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 24 lutego 2016 r. – Openbaar Ministerie/Paweł Dworzecki

(Sprawa C-108/16)

(2016/C 156/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam